

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **T.W.**, st. příslušnost Egyptská arabská republika, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2014 č.j. OAM-266/LE-LE20-LE21-2013, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14 b zákona o azylu.

[2] Žalobce v zákonné lhůtě podal u zdejšího soudu žalobu, ve které napadl v záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného a žalobní body nastínil jen v obecné rovině, když uvedl, že správní orgán v předchozím řízení porušil

- § 2 odst. 1 správního řádu, neboť rozhodnutí není v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami,
- § 2 odst. 4 správního řádu, protože přijaté rozhodnutí není v souladu s veřejným zájmem,
- § 3 správního řádu, jelikož v průběhu správního řízení nepostupoval tak, aby

byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu),

- § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy,
- § 12-14b zákona o azylu, protože má za to, že splňuje požadavky na udělení minimálně jedné z forem mezinárodní ochrany,
- článek 3 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod,
- článek 3 Úmluvy proti mučení.

[3] Dále uvedl, že žalobní body náležitě rozvede do 20ti dnů a navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Dne 16.10.2014 byla žaloba doplněna, a to tak, že žalovaný nesprávně posoudil jeho situaci vzhledem k situaci v zemi původu. Je sice nesporným faktem, že organizace „Muslimské bratrstvo“ je na ústupu, ale nadále dochází k pronásledování menšinových náboženských vyznání, zejména křesťanů. Žalobce jako příslušník této víry se cítí právem ohrožen. V této souvislosti odkazuje na události, které vypověděl ve správním řízení a zdůrazňuje, že v zemi neexistuje možnost efektivní ochrany. Odkázal na článek 4 odst. 4 Směrnice Rady 2004/83/ES a zdůraznil, že nejsou dány důvody, pro které by bylo možné se domnívat, že se tvrzené pronásledování již nebude opakovat. Přes oslabení moci hnutí Muslimské bratrstvo je sektářské násilí v Egyptě pořád běžné. Dále uvedl, že na území ČR má družku, se kterou žije ve společné domácnosti.

[5] Žalovaný k žalobě uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody jsou problémy s rodinou jeho přítelkyně kvůli předmanželskému poměru a nechť nastoupit k výkonu vojenské služby. Také poukázal na bezpečnostní situaci v Egyptě a strach z Muslimského bratrstva. Žalovaný popřel oprávněnost námitek, odkázal na obsah správního spisu. Zdůraznil, že důvody, které žadatel v současném řízení uvedl, jsou naprosto odlišné od těch, které uváděl v žádosti předchozí. Vzhledem k tomu, že žalobce v období mezi oběma žádostmi do Egypta nevycestoval, není možné, aby mu skutečnosti, které uvedl v současné žádosti, nebyly známy již v předchozím řízení. Navrhl žalobu zamítnout a uvedl, že netrvá na ústním jednání.

[6] Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 26.8.2014 rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že v případě žadatele se jedná o druhou žádost, poprvé požádal dne 7.6.2013 a jako důvod uvedl, že nechtěl mít v občanském průkazu vyplněnou kolonku ohledně náboženského vyznání, dále uvedl, že se pohádal s náboženskou skupinou, jejíž byl členem a měl obavu z policie z důvodu nelegálního vycestování. S ohledem na skutečnost, že v průběhu správního řízení žadatel vycestoval do Norského království, bylo řízení o žádosti zastaveno rozhodnutím ze dne 13.8.2013. Zdůraznil, že důvody, které žadatel v tomto řízení uplatnil, jsou zcela odlišné od důvodů, které tvrdil v předcházejícím

řízení. Na základě zjištěného konstatoval, že neshledal u žadatele při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování a dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky ust. § 12 zákona o azylu. Nebyly zjištěny podmínky ani pro udělení azylu podle § 13, neboť žádnému z jeho rodinných příslušníků nebyl v ČR udělen azyl. Při zkoumání podmínek podle ust. § 14 zákona o azylu správní orgán se zabýval situací rodinnou, sociální a ekonomickou, přihlédl k jeho zdravotnímu stavu a věku a dospěl k závěru, že žadatel neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho situace je nějakým způsobem výjimečná. Existence partnerských vazeb na území ČR nelze v souladu s názorem vyjádřeným v rozhodnutí NSS např. sp. zn. 3Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003, 1Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Při posuzování doplňkové ochrany žalovaný dospěl k závěru, že obavu ze msty rodiny žadatelovy přítelkyně a jejich předmanželského poměru rozhodně nelze považovat za obavu z vážné újmy, jak je popsána v § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ohledně obavy z muslimského bratrstva žalovaný zdůraznil, že vliv tohoto hnutí je mnohem menší než v minulosti, nemá žádné postavení v egyptské vládě a samotná organizace je v Egyptě zakázána. Pokud se týká výkonu základní vojenské služby, pak v otázce tohoto tvrzení jsou rozpory, kdy 10.10.2013 uvedl, že tuto nevykonával, neboť byl v té době v zahraničí a v předchozí žádosti ze dne 7.6.2013 uvedl, že této byl zproštěn a dokonce dne 22.10.2013 uvedl, že tuto již vykonával. Ale obává se postihu, protože nenastoupil, když byl opět povolán k jejímu výkonu. Nicméně nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť ta je jednou z nejzákladnějších stato-občanských povinností.

II.

[7] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal **žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 10.10.2013**, ve které uvedl, že je protestantského vyznání, je členem organizace Spravedlnost a svoboda pro lidská práva v Káhiře, vojenskou službu nevykonával, má vysokoškolské vzdělání, pracoval jako sociální pracovník. Ze své vlasti vycestoval 2.6.2013 z obavy ze zabití kvůli msty ze cti ze strany rodiny přítelkyně, která byla odlišného náboženského vyznání a dalším důvodem je obava o život kvůli revoluci, neboť si tam každý dělá, co chce a jako křesťan je tam v ohrožení. V ČR pobýval od 3.6.-15.7.2013, pak od 16.7.-7.10.2013 v Norsku a do ČR přicestoval znovu 8.10.2013. Jako důvod podání žádosti uvedl politickou a bezpečnostní situaci v Egyptě, kdy v Káhiře, kde žil, řádili „Muslimští bratři“ a v Káhiře je součástí náboženské menšiny. Dále mu vyhrožovala rodina jeho přítelkyně, která je muslimka. Při návratu se obává: 1) osobní pomsty ze strany rodiny jeho přítelkyně, 2) je na černé listině na káhirském letišti, protože opustil Egypt na pas svého bratra, 3) hrozeb a smrti s ohledem na bezpečnostní situaci v Egyptě, 4) obavy z Muslimských bratří. **Při pohovoru dne 22.10.2013** uvedl, že uvádí jiné důvody, než uváděl v předchozím řízení z toho důvodu, že tehdy u sebe neměl dokumenty totožnosti a jako důvod uvádí, že: 1) když se ze Švýcarska vrátil do Egypta, měl přítelkyni, se kterou měl poměr. V Egyptě se to bere jako ostuda, a proto jeho rodiče ho chtěli zabít a 2) měl nastoupit vojenskou službu, což nechtěl. Rodina přítelkyně po něm střílela, zničila mu dům, také mu zlikvidovali firmu. Snažil se žít v jiném městě, ale nešlo to. K těmto potížím došlo v září 2012 a pak ho pronásledovali 6 – 7 měsíců. Svou přítelkyni chce přivést do ČR. K otázce, zda se

snažil nějak domluvit s rodinou přítelkyně, uvedl, že on nevěří na manželství, ale na přátelství. Dalším důvodem z obavy z návratu je náboženství. On je křesťan, přítelkyně je z rodiny, která vyznává Bahaii. I když je křesťan, na náboženství jako takové nevěří. Pokud se týká vojenské služby, tu už vykonal povinnou, ale byl znovu povolán, a to nechtěl. Bylo to z důvodu situace v Egyptě, kde teď vládne vojenský režim. Dostal rozhodnutí, že porušil vojenský zákon, když se do armády nedostavil a má se dostavit na vojenský soud. Výzvu k nástupu do vojenské armády obdržel mezi 2-3 měsícem roku 2013. Dále uvedl, že proběhl vojenský soud, on se tam nedostavil. Kdyby tam přišel, tak by ho zavřeli. Když byl ze Švýcarska vyhoštěn a poslán zpět do Egypta, byl dva týdny zavřený a Egyptanům byla dána informace, že ve Švýcarsku žádal o azyl, a proto byl zavřený.

[8] Součástí správního spisu jsou **informace o zemi původu**, a to Informace MV Velké Británie z 8.11.2013 na téma Směrnice pro posuzování žádosti o azyl, zpráva CRS pro kongres USA z 12.9.2013 na téma Egypt v krizi, Informace MZV z 24.1.2004 na téma Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí a situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti o obsahu, že nejsou známy skutečnosti, že by neúspěšný žadatel byl egyptskými úřady nějak perzekuován či diskriminován, není známo, že by pro navrátilce existovalo nebezpečí ze strany soukromých osob a ani v jednom případě není zjištěna negativní zkušenost k perzekuci neúspěšných žadatelů. Dále **podklady týkající se první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7.6.2013**, ve které žadatel uvedl, že je vyznání protestantského, je členem organizace Svoboda a lidská práva a organizace Ibn Khaldun. Dále uvedl, že byl zproštěn vojenské základní služby, že tuto nevykonal, má vysokoškolské vzdělání v oboru sociální práce, pracoval 7 let jako obchodník. Vlast opustil 2.6.2013 z náboženských důvodů a měl také problémy se zákonem. Podal si stížnost na Nejvyšší soud v Káhiře, protože nechtěl mít v občanském průkazu uvedeno náboženství, když byl protestant. Odletěl z Marsa Alam do Prahy za pomoci jednoho člověka, kterému za to zaplatil, odletěl bez dokladů. Jako důvod žádosti uvedl, že se oddělil od protestantské náboženské skupiny, s touto skupinou se pohádal. Uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal v r. 2010 v Belgii, žádost mu byla zamítnuta. Při návratu se obává křesťanské skupiny, se kterou se pohádal a má obavu z policie, protože odletěl nelegálně. **Při pohovoru k žádosti dne 20.6.2013** dále uvedl, že nemůže mít v Egyptě pas, protože měl 3 pasy, což když jsou známosti, v Egyptě lze. K otázce, proč opustil vlast, tentokrát uvedl, že z rodinných důvodů, které blíže nerozvedl. Dále znovu uvedl, že odmítl vyplnit kolonku náboženství na občance. Kvůli tomu měl problémy, byl na něj vydán zatykač. Později řekl, že zatykač není vydán. Dále uvedl, že se cítil ohrožen na životě z důvodu, že jeho rodina vycestovala z Egypta. Problém měl jeho bratr, který někoho zabil. Stalo se to však před 15ti lety.

III.

[9] Soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě jen obecně konstatoval porušení některých zákonných ustanovení správního řádu a žalobní body pak rozvedl v doplněné žalobě, jak uvedeno v odstavci [4] tohoto rozsudku. Dle žalobce žalovaný nesprávně vyhodnotil činnost Muslimského bratrstva, neboť nadále dochází

k pronásledování menšinových náboženských vyznání. Žalovaný nesprávně posoudil jeho situaci vzhledem k situaci v zemi původu. Je sice nesporným faktem, že organizace „Muslimské bratrstvo“ je na ústupu, ale nadále dochází k pronásledování menšinových náboženských vyznání, zejména křesťanů. Žalobce jako příslušník této víry se cítí právem ohrožen. V této souvislosti odkazuje na události, které vypověděl ve správním řízení a zdůrazňuje, že v zemi neexistuje možnost efektivní ochrany. Odkázal na článek 4 odst. 4 Směrnice Rady 2004/83/ES a zdůraznil, že nejsou dány důvody, pro které by bylo možné se domnívat, že se tvrzené pronásledování již nebude opakovat. Přes oslabení moci hnutí Muslimské bratrstvo je sektářské násilí v Egyptě pořád běžné. Dále uvedl, že na území ČR má družku, se kterou žije ve společné domácnosti.

[10] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Žaloba není důvodná.

[11] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[12] Soud nejdříve nemůže než odkázat na předcházející řízení, které bylo zahájeno žádostí ze dne 7.6.2013 a kde žalobce tvrdil, že odjel z důvodů náboženských a z důvodu, že měl se státními orgány problém, poněvadž nechtěl mít v občanském průkazu uvedené náboženství, když je protestant, a navíc se s protestantskou skupinou pohádal, a dále se obával policie, protože nelegálně vycestoval. V žádosti ze dne 10.10.2013 však již uváděl jiné důvody, a to obavu z rodiny přítelkyně, obavu z Muslimského bratrstva, z hrozby smrti díky bezpečnostní situaci v Egyptě a z důvodu, že nelegálně vycestoval. Obavu ze msty rodiny přítelkyně dokládal listinným důkazem - výpovědí matky sepsanou policejním útvarem v Al Minya dne 30.1.2011, kdy tato oznámila vpád několika mužů do její domácnosti včetně poničení domácnosti, když tito se vyptávali na žalobce.

[13] Tvrzené potíže s rodinou přítelkyně nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť důvody uvedené v citovaném ustanovení jsou taxativní. Soud v této souvislosti odkazuje na úplné a logické odůvodnění žalovaným v napadeném rozhodnutí a soud zcela správněmu orgánu přisvědčil, že skutečnosti, které žalobce v této souvislosti vylíčil, jsou nevěrohodné. Soud v posuzování této otázky odkazuje na stranu 5 a 6 napadeného rozhodnutí, neboť dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2007 č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 27.7.2007 č.j. 8 Afs 75/2005-130 je možno na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat, jestliže je shoda mezi názorem soudu a odůvodněním správního rozhodnutí, a aby se nemuselo podrobně

opakovat již jednou vyřčené. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je k této otázce dostatečné a logické.

[14] Pokud se týká obavy z důvodu náboženského vyznání, pak ani sám žalobce netvrdil konkrétní události spojené s pronásledováním jeho osoby z tohoto důvodu ani státními orgány či fyzickými osobami. To, že se údajně pohádal s náboženskou skupinou, které měl být členem, a měl problémy se státními orgány, protože nechtěl mít v občanském průkaze uvedeno náboženství, nelze podřadit pod pronásledování, jak je uvedeno v odstavci [11] tohoto rozsudku. Postavení Muslimského bratrstva bylo oslabeno, jak vyplývá ze zprávy CRS pro Kongres USA z 12. září 2013. Nejen vláda, ale i ozbrojené domobranecké skupiny zasahovaly proti Bratrstvu. Z informací Infobanky byl dne 20.8.2013 zadržen vůdce Muslimského bratrstva, v září 2013 soud zakázal všechny aktivity Bratrstva, nařídil konfiskaci veškerého majetku tohoto hnutí. Žalobce sice v doplněné žalobě navrhoval provedení důkazu Zprávou o dodržování lidských práv za r. 2013 MZ USA, ze které má vyplývat, že dochází k pronásledování menšinových náboženských vyznání, avšak soud s ohledem na obsah zpráv založených ve správním spise, které vypovídají o postavení Muslimského bratrstva i nemožnosti přestoupení muslimů na jinou náboženskou víru, na potíže příslušníků náboženských menšin, navrhovaný důkaz neprovedl, jestliže žalobce konkrétně nenamítal, v čem je rozdílnost informací. Zprávy založené ve správním spise vypovídají o tom, že ač Ústava poskytuje svobodu vyznání jednoho ze tří monoteistických náboženství, tj. křesťanství, islám nebo judaismus, jsou křesťané v Egyptě vystaveni obecné společenské diskriminaci a v posledních letech se násilí a špatné zacházení stává otevřenější a závažnější. Nicméně, žalobce sám na jedné straně uvedl, že vyznává protestantství a na druhé straně uvedl, že na náboženství nevěří. Ač v doplněné žalobě je událost, kdy mělo dojít k vypálení sídla jeho firmy a návštěvy neznámých osob u jeho matky spojováno s jeho vírou, soud toto považuje za zcela účelové, odporující obsahu správního spisu, neboť v protokolu ze dne 22.10.2013 žalobce sám uvedl, že toto násilí vůči němu činila rodina přítelkyně, neuváděl je ve spojitosti s pronásledováním pro jeho náboženství; soud tak neuznal porušení ustanovení čl. 4 odst. 4 Kvalifikační směrnice.

[15] Pokud snad měl mít potíže z důvodu neuposlechnutí rozkazu o nástupu do armády, soud odkazuje, že i touto otázkou se žalovaný podrobně v odůvodnění svého rozhodnutí věnoval a soud mu přisvědčil, že informace podávané žalobcem jsou si natolik rozporné, že vyznívají zcela nevěrohodně. Nicméně branná povinnost je zcela přípustná nejen podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázce nenastoupení vojenské služby se již opakovaně ve svých rozhodnutích věnoval Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku 2 Azs 15/2003 ze dne 10.10.2003 nebo 5 Azs 4/2004 ze dne 29.3.2004, ve kterém vyslovil, že odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.

[16] Žalobce neprokázal potíže v zemi původu spojené s uplatňováním svých politických práv a svobod ve smyslu podmínek vyjádřených v ust. § 12 zákona o azylu a rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce snad mohl mít obavy z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů podřaditelných pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

[17] Soud nepřisvědčil ani žalobnímu bodu ohledně humanitárního azylu. Správní orgán se otázkou humanitárního azylu ve svém rozhodnutí zabýval a z odůvodnění rozhodnutí uvedl, jaké důvody jej vedly k závěru o jeho neudělení. Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální a jeho udělení je tedy vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-5). Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování. Lze tak zrekapitulovat, že udělení mezinárodní ochrany je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Správní orgán hodnotil rodinnou, sociální i ekonomickou situaci, přihlédl ke zdravotnímu stavu a rodinnému kontaktu s bratrem.

[18] Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu i ohledně ust. § 14a zákona o azylu. Doplnková ochrana je upravena v uvedeném ustanovení a v odstavci prvním stanoví: *„Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* Ve druhém odstavci téhož ustanovení se definuje vážná újma, za kterou se považuje: *„a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

[19] K hrozbě závažné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu. Závažnou újmou podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen se zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde-li v průběhu správního řízení jinak najevo. V souzené věci správní orgán plně akceptoval svou povinnost zabývat se i situací v zemi původu a své povinnosti dostál. Soud konstatuje, že žalovaný se podrobně ve svém rozhodnutí touto otázkou zabýval a soud se s názorem žalovaného i za současné situace ztotožnil.

[20] Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak výše uvedeno. Vážná újma, i pronásledování, může osobě hrozit sice nejen ze strany státu, ale i ze strany nestátních subjektů, tedy i soukromých osob. Ze zpráv vyplynulo, že v Egyptě není bezproblémová bezpečnostní situace, avšak neprobíhá žádný vnitřní ozbrojený konflikt, a tudíž nelze vyslovit, že každému civilistovi v této zemi hrozí vážné ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí.

[21] Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodného zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany. Vzhledem k tomu, že z obsahu správního spisu a žalobce ani v žalobě netvrdil, že by jeho rodinnému příslušníkovi byla na území České republiky udělena doplňková ochrana, nebylo shledáno pochybení správního orgánu ani při vyhodnocení této otázky.

[22] Žalobcem v doplněné žalobě uváděná skutečnost, že žije s družkou, není tato skutečnost podřaditelná pod žádné ustanovení zákona o azylu, stejně tak i tvrzení, že jeho rodinným příslušníkům byla v jiných zemích mezinárodní ochrana udělena.

[23] Pokud se týká namítaných porušení ustanovení správního řádu, pak soud neshledal pochybení správního orgánu v řízení o žádosti. Správní orgán při hodnocení situace v zemi původu vycházel z informací o zemi původu, které si sám obstaral z různých zdrojů a azylový příběh žalobce posuzoval v kontextu těchto zpráv, i v kontextu obou řízení o žádostech. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

[24] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. se souhlasem obou účastníků řízení.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly, jak vyplynulo z obsahu soudního spisu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 16. dubna 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně